

TOMMY HANSSON:

Stöd ej ANC:s terrorpolitik

Det är inte svårt att rättfärdiga den massiva opinionen mot det avskyvärda apartheidssystemet i Sydafrika. Rasåtskillnadspolitikerna är en anakronism som snarast bör förpassas till historiens skräphög. Vad som däremot bör ifrågasättas är favoriserandet av motståndsrörelsen ANC, vilken med alla rimliga mått mätt måste betecknas som en terrororganisation; att ANC är en sådan tyder den militära offensiv på som rörelsen startade mot slutet av 1985 och där ej endast militära mål angripits utan också civila. Den 15 december exploderade tex en landmina nära staden Messina i norra Sydafrika, varvid sex människor, bland dem fyra barn under tio år, dödades. ANC tog på sig ansvaret för attentatet, vilket omskrevs i bla *Svenska Dagbladet* den 17 december.

För den som känner ANC och dess ideologiska bakgrund närmare är denna terrortaktik inte överraskande. ANC bildades i Bloemfontein den 8 januari 1912 sedan britterna två år tidigare överlämnat den politiska makten i Sydafrika till boerna. På 1940-talet inledde ANC ett nära samarbete med det sydafrikanska kommunistpartiet, vilket bl a yttrade sig i en kampanj mot den vita passpolitiken 1944–1945. Brödrskapet mellan ANC och kommunisterna har därefter vidmakthållits. Enligt uppgifter i *The Daily Telegraph* den 19 juli 1985 ingår 25 av det Moskvatrogna sydafrikanska kommunistpartiets mera framstående medlemmar i ANC:s exekutivkommitté, som omfattar 30 personer. Det är organisationens militära del, Umkhonto we Sizwe (grundad av den fängslade Nelson Mandela), som ligger bakom satsningen på medveten terror – det var vid en hemlig

konferens i Zambia i juni 1985 som det bestämdes, att "mjuka" mål av typ jordbruksegendomar, förstäder och shoppingcentra skulle anfallas, likaväl som militära mål.

Dessa fakta måste framhållas, då ANC i form av rockgalor och högstämnda hyllningstal av den svenska regeringens ledamöter hälsats som friheten och fredens representanter framför andra i Sydafrika. De båda galor som arrangerades i Göteborg i månadskiftet november–december gav, tillsammans med ett bidrag från den socialdemokratiska regeringen, ANC tio miljoner kr att användas efter gottfinnande. Svenska artister och regeringen har alltså möjliggjort för ANC att mörda och lemlästa ännu fler oskyldiga sydafrikaner, både svarta, vita och färgade.

Att rockartister inte alltid är så välinformerade i utrikespolitiska frågor kan kanske förlåtas dem. Det är däremot svårare att overse med den svenska regeringens understöd av terrorism, som i det fall den leder till att ANC får den politiska makten i Sydafrika – en icke alldeles orimlig tanke – med stor sannolikhet kommer att leda till, att den nuvarande rasdiktaturen ersätts med en annan och mer totalitär form av förtryck. Så har som bekant skett i en rad av de länder, där av Sverige stödda sk befrielseörelser gripit makten – Vietnam, Angola och Mozambique för att nu ta några exempel. Skall vi aldrig lära oss någonting av historien? Svenska kyrkoledares inställning i Sydafrika-frågan är identisk med regeringens. Ärkebiskop Bertil Werkström anslöt sig reservationslöst till de militanta uttalanden avseende Sydafrika som togs vid Kyrkornas

världsråds konferens i Zimbabwes huvudstad Harare i början av december.

Det är uppenbart att Sovjetunionen har ett starkt intresse av att få kontrollen över Sydafrika, som är den afrikanska kontinentens i särklass rikaste land. Huvuddelen av västvärldens diamanter och tre fjärdedelar av dess guld utvinns i Sydafrika. I landet finns en rad värdefulla mineraler, såsom guld, uran, platina och andra sällsynta råvaror. Om ANC och därmed sannolikt Sydafrikas kommunistparti fick makten i Sydafrika, skulle troligen följande inträffa: 1) En totalitär eller halvtotalitär diktatur, typ Zimbabwe, skulle upprättas. 2) Sovjetisk, kubansk, angolansk och östeuropeisk militär- och säkerhetspersonal skulle flygas in. 3) Den sydafrikanska ekonomin skulle gå katastrofalt nedåt, liksom i alla de afrikanska länder, där socialistiska diktaturregimer upprättats. 4) Den demokratiska västvärlden skulle förlora en betydelsefull allierad, låt vara behäftad

med grava fel, och omätliga strategiska intressen.

De krafter i Sydafrika som av demokratiskt sinnade människor bör understödjas är i stället dem som förespråkar moderation och förhandlingar. Här kan nämnas parlamentspartiet The Progressive Federal Party, ett liberalt parti med Helen Sysman som viktig representant, samt Mangosuthu Buthelezi, ledare för Kwazulus sex miljoner zuluer och för Inkatharörelsen med 1,1 miljoner medlemmar. Nämda inriktningar är motståndare till en internationell sanktionspolitik, emedan en sådan leder till ökad arbetslöshet och därmed ökad politisk och social oro i Sydafrika; just sådant som gynnar den våldsamma revolutionens krafter främst representerade av ANC. Förespråkare för moderation och förhandlingslösningar bör stödjas, därför att endast de kan förhindra ett blodbad och möjliggöra ett Sydafrika i välstånd och frihet efter boernas maktfrånträde.